

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۸/۱۱/۲۹

جليل غنی هروی

صلح در پنج ماه یا پنج سال؟

کنفرانس ژنیو بروز های سه شنبه و چهار شنبه ۲۷ و ۲۸ نومبر، که برای بررسی اوضاع افغانستان و پیشرفت در وعده های قبلی حکومت افغانستان دایر گردید، زمینه را برای حکومت افغانستان میسر ساخت تا به متحدین غربی و کشور های کمک کننده و ملل متحد نشان دهد که حکومت افغانستان به اکثریت وعده های که داده بود، عملی کرده و آنرا بر آورده ساخته و توصیه ها و نظریات کشور های کمک کننده را عملی کرده است.

درین کنفرانس یک هیات عالی رتبه رئیس جمهور و رئیس اجرائیه افغانستان را همراهی میکرد. ولی آنچه که مایه تعجب تعدادی از ناظرین گردیده حضور رولا غنی (بی بی گل) به حیث عضو هیات بود که در کرسی پهلوی رئیس جمهور در کنفرانس رسمی اشتراک داشت در حالی که از نگاه پروتو کول این کرسی به شخص دوم، و یا معادل رئیس جمهور در حکومت وحدت ملی، یعنی داکتر عبد الله باید متعلق می بود. در حالی که خانم رئیس جمهور سمت رسمی در حکومت افغانستان ندارد عضویت او در هیات رسمی سوال بر انگیز است.

از سایر جزئیات که بگذریم، این کنفرانس در پهلوی اینکه نتایج ثمر بخشی در بخش وعده های مساعدتهای مالی و حمایت سیاسی کشور ها و نهاد های بین المللی از افغانستان بود، زمینه خوبی برای مبارزات انتخاباتی ریاست جمهوری به داکتر اشرف غنی میسر ساخت. رئیس جمهور افغانستان توانست از این مجمع برای اهداف سیاسی خود استفاده کند. درین کنفرانس اعلام کردید که افغانستان بیش از یکصد و نود قانون را در چهار سال گذشته وضع کرده که در یکصد سال گذشته وضع نشده بود. این که این قوانین عملی می شود یا نه؟ آیا شکل فرامین را دارد و یا مورد تأیید پارلمان قرار گرفته و یا نه؟ و سوال های دیگری است که باید جواب داده شود. چنانچه قانون ثبت احوال نفوس که بعد از تصویب پارلمان تعدیلاتی در آن وارد گردید و بدون تصویب مجدد به اجرا گذاشته شد که اختلافات شدید سیاسی را به وجود آورده و قطبی شدن جامعه افغانستان را شدت و سرعت بخشید. آن عده از اشتراک کنندگان این کنفرانس که تا اندازه ای از اوضاع امنیتی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و حکومتداری در افغانستان تنها از ورای رسانه های آگاهی می یابند، این خبر ممکن است حیرت آور باشد و تمجید حکومت را نزد آنها در پی داشته باشد ولی برای افغانها که هر روز قربانی میدهند، قربانی فساد و اوضاع امنیتی، قربانی بی قانونی و خود کامگی، قربانی فشار های اقتصادی، قربانی بیکاری، قربانی فرار سرمایه از کشور، قربانی تعصبات گوناگون، قربانی مهاجرت های اجباری، قربانی فروش اطفال شان از مجبوریت های اقتصادی و ده ها قربانی دیگر می شوند، اینگونه اظهارات و ادعا ها و ترسیم سیمای مدینه فاضله از کشور، سیلی محکمی است به روی ملتی که هر روز قربانی می دهد.

دو مشکل کلی و عمده و سرنوشت سازی که ملت افغانستان به آن رو به رو است، یکی امنیت و دیگری صلح است. در بخش امنیت رئیس جمهور نگفت که مخالفین مسلح دولت افغانستان بیش از منصفه این کشور را در تصرف دارند، نگفت که حکومت در اکثریت مناطق روستائی و دور دست ها حاکمیت ندارد، نگفت که دولت حتی نتوانست در بعضی از ولسوالی ها انتخابات پارلمانی دایر کند و مردم از حق رای شان محروم گردیدند، نگفت که همه روزه دولت شاهد انفجار ها و انتحار ها، حتی در چند صد متری ارگ ریاست جمهوری است، نگفت که روزانه ده ها سرباز و ده ها غیر نظامی جان های شیرین شان را از دست می دهند، نگفت که وقتی که فرزندان خانواده برای اجرای کار در دفاتر و نهاد های غیر دولتی می روند با خانواده شان طوری وداع میکنند که این دیدار آخرین شان خواهد بود و امیدی به برگشتن ندارند. بلکه بر عکس او و هیات همراه او، چنان تصویری از کشور به شنوندگان عرضه کردند که گویا مشکلات اندکی وجود دارد و امنیت در حال پیشرفت است.

و اما در رابطه با صلح هم رئیس جمهور کم نیامد و طرح و پلان پنج ساله را برای صلح ارائه نمود. طرحی که واضحاً با انتخابات ریاست جمهور پیش رو ارتباط میگیرد. رئیس جمهور که از هم اکنون اعلام داشته که در انتخابات ریاست جمهوری برای یک دوره دیگر کاندید می باشد، این طرح را پنج ساله ساخته تا در انتخابات

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ

ریاست جمهوری رای مردم را بگیرد تا طرح صلح و پروژه های که ادعا میکند نا تمام مانده، تکمیل سازد. اگر سوال شود که حکومت در پنج سال گذشته برای آوردن صلح چه دست آوردی داشته است؟ شاید یگانه دست آورد آن آتش بس سه روزه بوده باشد که در ایام عید فطر گذشته عملی گردید و آنهم نتیجه معکوس داد چون طالبان با استفاده از فرصت نفوذی های خویش را داخل شهر های بزرگ نموده و جا بجا ساختند و هیچگونه اراقمی هم در آن موقع داده نشد که به چه تعداد از طالبان وارد شهر ها شده بودند و چه تعداد پس رفتند. در نتیجه این آتش بس، حملات انتحاری و انفجار در شهر ها افزایش یافت و روزی نیست که در مراکز شهر های بزرگ، به شمول کابل، یکی از این نوع حملات صورت نگیرد. اگر حکومت می توانست دست آورد بزرگی در امنیت، که مشکل عمده مردم افغانستان است، نشان می داد ضرور نبود که برای برنده شدن در انتخابات پیش رو، در کنفرانس بین المللی در ژنیو، به تبلیغات به پردازد. ملت حق شناس و قدر دان افغانستان بعد از چهل سال جنگ و دادن قربانی های گوناگون به خوبی میداند که نه تنها در پنج سال گذشته بلکه در چهل سال گذشته در افغانستان چه گذشته است و چه کسان و نهاد ها و انجمن ها و شخصیت ها و تنظیم ها و احزاب برای آسایش آنها کار کرده اند نه برای کسب قدرت و چوکی و ملیاردر شدن و غصب جایداد های مردم و چپاول کمک های بین المللی برای مردم افغانستان. اگر حکومت وحدت ملی کاری برای مردم افغانستان انجام داده باشد این مردم افغانستان هستند که در روز رای دهی به پای صندوق های رای می روند و کاندید مورد نظر شانرا انتخاب میکنند نه اشتراک کنندگان کنفرانس ژنیو یا اتباع خارج.

در حالی که طرح حکومت وحدت ملی برای صلح با طالبان برای پنج سال است، طرح زلمی خلیل زاد فرستاده ایالات متحده آمریکا برای صلح در افغانستان، که از سه ماه به اینطرف در یک دیپلوماسی رفت و برگشت سر گرم گفت و شنود ها با طالبان، افغانستان، قطر، عربستان سعودی، پاکستان و ابوظبی است، و قرار است به ماسکو نیز سفر کند، برای پنج ماه آینده است. آقای خلیل زاد در یک مصاحبه با یک تلویزیون امریکا گفت اگر صلح تا قبل از انتخابات ریاست جمهوری در ماه اپریل آینده بدست آید، بهتر خواهد بود چون طالبان نیز جزئی از این عملیه سیاسی خواهند شد. آقای خلیل زاد طوری وانمود کرده که ایالات متحده آمریکا در آوردن صلح با طالبان شتاب دارد و می خواهد هر چه زود تر مذاکرات صلح با طالبان آغاز و نتیجه بدهد. اما چرا امریکا، که از هفده سال به اینطرف در افغانستان در گیر است و بیش از دو هزار جوان و دختر امریکائی درین جنگ ها کشته شده اند و در حدود یک تریلیون دالر هم مصرف نموده، در گفت و شنود با طالبان و آوردن صلح و خارج نمودن سربازانش از افغانستان عجله دارد؟

در مقاله قبلی هم به این مسأله اشاره کرده بودم. حکومت دونالد ترمپ، که تعداد زیادی از عملکرد های او راضی به نظر نمی رسند، سعی دارد وعده های را که در جریان مبارزات انتخاباتی خود به مردم امریکا داده بود، ایفا نماید تا او هم مثل آقای اشرف غنی در دور دوم انتخابات ریاست جمهوری در سال ۲۰۲۰ بار دیگر به حیث رئیس جمهور انتخاب شود. از جانب دیگر روش حکومت موجود ایالات متحده هم مثل سایر حکومت های گذشته، متکی بر منافع ملی این کشور است، ولی درین حکومت بیشتر منافع اقتصادی مد نظر است و چنانچه دیده شده حتی حکومت امریکا بر متحدین غربی خود در پیمان ناتو و سایر متحدین شرکای اقتصادی خود نیز سختگیری های اقتصادی را روی دست گرفته، نمی خواهد مصارف گزاف اقتصادی را متقبل گردد و مالیه دهندگان امریکا هم بر چنین مصارف گزاف اعتراض دارند. اما هم امریکا و هم جامعه جهانی متعهد به دوام کمک و حمایت از افغانستان هستند و این تعهد در کنفرانس ژنیو بار دیگر مبارز گردید.

وقت آنست که دولت و نهاد های سیاسی و شخصیت های مطرح افغانستان، با درک اوضاع جهانی و موقف های متحدین خویش در جامعه جهانی در رأس ایالات متحده آمریکا، منافع ملی را بر منافع شخصی و گروهی و تنظیمی و سایر منافی را که رنگ تعلقات گوناگون مختص ترکیب اجتماعی افغانستان دارد، ترجیح داده راه های کوتاه رسیدن به صلح را جست و جو نمایند. در غیر آن همان طوریکه شایعه تشکیل یک حکومت مؤقت پخش گردیده، بار دیگر قانون اساسی افغانستان، بزرگترین وثیقه ملی، در اثر فشاری ها بر منافع شخصی و گروهی، زیر پا خواهد شد و باز هم تشکیلاتی ساخته خواهد شد که مشروعیت و قانونی بودن آن زیر سوال برود و بار دیگر افغانستان تخته مشق بازیگران خارجی، بدون در نظر داشت منافع ملی افغانستان، تمامیت ارضی آن، خود مختاری و استقلال آن، گردد و راه را برای دست درازی های مزید فرصت طلبان منطوقی و دور تر. ها باز سازد.

پایان